

ע"פ 4324/14 - אדיב מזהר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4324/14

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: אדיב מזהר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
מיום 27.05.2014 בתיק פ 057504-10-13

תאריך הישיבה: כ"ז בשבט התשע"ה (16.2.2015)

בשם המערער: עו"ד אוסמה חלבי

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן
בשם שירות המבחן למבוגרים: עו"ס ברכה ויס
מתורגמן: אמיר זייבק

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. ערעור על גזר דינו של המערער בבית המשפט קמא על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת שוד, והוא 32 חודשי מאסר ועוד שישה חודשים במצטבר (מתוך 12 שהושתו) בגדרי מאסר על תנאי מתיק קודם. הפרשה בה מדובר היא שוד קשישה בת 81 בפתח ביתה, על-ידי דחיפתה ונטילת תיקה.

ב. בית המשפט קמא (השופט שמיע ע"ה), לאחר שסקר את המצב הנורמטיבי ואת מגמת ההחמרה בעבירות שוד קשישים, קבע מתחם ענישה שבין 24 ל-60 חודשים; הוא הביא בחשבון את מצבו האישי של המערער (דר רחוב חולה סוכרת) ואת נטילת האחריות, אך גם את העובדה שהעבירה בוצעה אך שלושה ימים משחרורו של המערער ממאסר קודם, תוך שכנגדו מאסר על תנאי, וכמובן את הנזק למתלוננת.

בית המשפט ציין בסיפת דבריו את מצבו האישי הקשה של המערער גם בהקשר של שיקום עבריינים רצידיביסטיים והצורך בשיקומם.

ג. בערעור ובפנינו נטען כי יש מקום להקלה מסוימת עם המערער, הן בשל מצבו האישי הקשה כחסר בית חולה, הן כיון שהנזק שנגרם למתלוננת לא היה רב, כנטען, והן שכן ישנה פסיקה בה הוטלו עונשים קלים יותר.

התסקיר העדכני בו עיינו אינו מעודד ביותר, ונציגת שירות המבחן הצביעה על הקושי להגיע עם המערער לשילוב טוב יותר במאסרו, נוכח עמדתו שאינה מגלה גמישות.

מטעם המדינה נטען, כי הפסיקה מחמירה בשוד קשישים אף מעבר לאשר נפסק כאן, וכי למערער עבר פלילי כבד. עיינו בגליון הרישום הפלילי של המערער, המשתרע על פני 23 פעמים בהן עמד בפני בתי המשפט, מאז היותו בן 20 לפני למעלה משלושה עשורים, ובתוכן ריצה גם מאסרים; עיקר עבירותיו היו בתחום הרכוש, אך גם שוד ביניהן.

ד. איננו רואים מקום להיעתר לערעור. בית המשפט קמא (ופסק דין זה היה מן האחרונים ממש שניתנו על-ידי השופט שמיע ע"ה) איזן בין השיקולים השונים כראוי, ולא החמיר עם המערער יתר על המידה. מדיניותנו השיפוטית לגבי שוד קשישים חייבת להיות מחמירה; האדם הקשיש הוא חוליה חלשה בחברה, טרף קל, בשל חולשתו הפיסית המלווה לעתים קרובות חוסר ביטחון, שהעברין השודד ממהר לנצל. בתי המשפט הן אחת מחוליות ההגנה על הקשישים, ועליהם למלא תפקידם. אכן, במקרה דנא היתה האלימות הפיסית שהופעלה ברמה "נמוכה" יחסית, דחיפה חזקה שהפילה את המתלוננת, להבדיל ממכות וחבלות חמורות בדרגות שונות. ואולם, לאדם בגילה של המתלוננת די בכך, לא רק באשר לבהלה ולטראומה שעליהן אין חולק, אלא גם לסיכון פיסי, ורוב מלים אך למותר. ציינו למעלה את עברו המכביד של המערער, וגם את התנהגותו במאסר שאינה מעודדת ללכת לקראתו. איננו מתעלמים גם ממצבו האנושי הקשה כאמור, כדר רחוב חולה סוכרת, אך בשקלול אין מקום להתערב בפסק הדין קמא. השיקול של הגנה על ציבור הקשישים גובר, וכאמור גם לא החמיר בית המשפט עם המערער.

ה. ברוח פסק דינו של השופט שמיע ע"ה וכנר לזכרו, ובמישור האנושי, סבורים אנו כי על רשויות שירות בתי הסוהר לתת דעתן באשר להמשך דרכו של המערער בחייו בעתיד ולסייע, בבוא העת בעזרת הרשות לשיקום האסיר, לשיקומו, כדי שלא ימשיך בחיי רחוב ופשע; אך גם המערער עצמו צריך לרצות להיעזר, ועליו לתת את לבו להתנהגותו בהמשך המאסר. בנתון לכך איננו נעתרים לערעור.

ניתנה היום, כ"ז בשבט התשע"ה (16.2.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה
